

”Det ingen vits att prata med präst eller diakon, jag tror ju inte på Gud”

Så här är det:

Det är väldigt vanligt att både personal och patienter tänker och tror att man bara pratar ”Gud” med prästen. Sanningen är att många pratar om allt möjligt. **Prästen är den enda i vårt samhälle som har 100% tystnadsplikt** och som inte får några journaler. Ibland innebär det att man som präst får veta väldigt mycket som man inte får berätta för någon.

Ett exempel (sammanfogat av flera olika fall):

En svårt sjuk kvinna, som visste att hon snart skulle dö, var inlagd på en vårdavdelning. Hon bara grät och grät. Alla hade försökt att prata med henne men hon ville inte berätta varför hon grät. Flera sjuksköterskor, undersköterskor och kuratorn hade försökt att prata med henne men hon ville inte prata med någon. Då kom prästen upp till avdelningen. En sköterska undrade om inte prästen skulle kunna gå in och försöka att prata med kvinnan, vilket hon välkomnade.

För prästen berättade kvinnan något hon aldrig berättat för någon annan människa. Hon var rädd att hon skulle bli bedömd och dömd av andra för något hon gjort för mycket länge sedan. Det var mest kvinnan som pratade och prästen lyssnade. Kvinnan hade aldrig haft någon tro men hyste ett visst hopp om att det kanske finns någonting som är större än oss själva.

Prästen sa att, den Gud jag tror på - är en förlåtande Gud. Prästen sa också att ibland kan det vara väl så svårt att förlåta sig själv och att absolut alla människor har någon gång gjort saker vi önskar att vi hade låtit vara ogjorda. De pratade inte länge, kanske 45 minuter. Prästen frågade om kvinnan ville att hen skulle be för henne, det ville hon.

Efter några dagar när prästen kom tillbaka till avdelningen hade kvinnan dött, men alla undrade vad prästen hade gjort eller sagt - för efter det besöket hade kvinnan slutat gråta. Prästen hade inte gjort så mycket, bara lyssnat och bett. Alla undrade vad kvinnan hade sagt och vad de hade pratat om men det kunde prästen inte berätta.